

Zjavenie Ježiša Krista – číslo deväť

Izaiášovo záverečné prorocké rozprávanie: Zjavenie Krista a prorocká úloha 144 000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Kniha Izaiáš a zvlášť Izaiášovo záverečné prorocké rozprávanie, nachádzajúce sa v kapitolách štyridsať až šesťdesiatšesť, predstavuje výklad, ktorý zdôrazňuje niekoľko dôležitých prorockých právd priamo spojených so Zjavením Ježiša Krista, ktoré sa teraz odpečatuje, keď sa približujeme k uzavretiu doby ľudskej skúšky. Jednou z týchto právd je zjavenie Alfya a Omegy. Nijaká iná kniha v Biblii sa ani len nepribližuje Izaiášovmu svedectvu o prvku Božieho charakteru, ktorý znázorňuje koniec vecí spolu so začiatkom vecí.

Kto to spôsobil a vykonal, povolávajúc pokolenia od počiatku? Ja, Hospodin, prvý, a s poslednými; ja som to. Izaiáš 41:4.

Práve v Izaiášovi Boh označuje, čo je tým, čo dokazuje, že Boh je Boh.

Takto hovorí Hospodin, Kráľ Izraela a jeho Vykupiteľ, Hospodin zástupcov: Ja som prvý a ja som posledný, a okrem mňa niet Boha. A kto ako ja zvolá a oznámi to, a usporiada to predomnou, odkedy som ustanovil dávny ľud? A veci, ktoré prichádzajú a ktoré prídu, nech im oznámia. Nebojte sa a neľakajte sa; či som ti to od toho času nepovedal a neoznámil? Vy ste mi svedkami. Či je Boh okrem mňa? Áno, niet inej skaly; nepoznám nijakú. Izaiáš 44:6–8.

Izaiášovo záverečné prorocké rozprávanie zdôrazňuje dokonalé a konečné naplnenie príchodu Tešiteľa, ktorého prisľúbil Ježiš.

Počujte ma, vy, ktorí sa usilujete o spravodlivosť, vy, ktorí hľadáte Hospodina: pohliadnite na skalu, z ktorej ste boli vytesaní, a na otvor jamy, z ktorej ste boli vykopaní. Pohliadnite na Abraháma, svojho otca, a na Sárú, ktorá vás porodila; lebo som ho povolal, keď bol sám, požehnal som ho a rozmnožil som ho. Lebo Hospodin poteší Sion; poteší všetky jeho spustošené miesta a jeho pustatinu učiní ako Eden a jeho púšť ako záhradu Hospodinovu; nájde sa v ňom radosť a veselosť, vzdávanie vďaky a zvuk spevu. Izaiáš 51:1–3.

Tešiteľ prišiel v júli 2023. Ďalšou pravdou zdôraznenou v Izaiášovom rozprávaní je skrytá, trojstupňová história siedmich hromov, ktorá je štruktúrou slova „emeth“, hebrejského slova vytvoreného z prvého, trinásteho a posledného písmena hebrejskej abecedy.

Hlas hukotu z mesta, hlas z chrámu, hlas Hospodina, ktorý odpláca svojim nepriateľom. Izaiáš 66:6.

Ďalšou dôležitou pravdou predstavenou v Izaiášovi je úloha islamu ako nástroja Božieho vykonávacieho súdu najprv nad Spojenými štátmi a potom nad svetom za presadenie zachovávanía nedele.

S mierou, keď vyháňa, budeš sa s ním prieť; v deň východného vetra zadržiava svoj prudký vietor. Izaiáš 27:8.

Všetky tieto pravdy by sa dali zaradiť ako súčasť poslania Polnočného volania, ktoré je v podobenstve o desiatich pannách znázornením poslania Zjavenia Ježiša Krista, ktoré dal Otec Ježišovi, ktorý ho dal Gabrielovi, ktorý ho dal Jánovi, ktorý ho zapísal a poslal cirkvám. Používame posledné Izaiášovo rozprávanie na podporu línie prorockých udalostí začínajúcej v jedenástej kapitole Zjavenia a teraz sme dospeli k dvanástej kapitole, kde nachádzame ženu odetú slnkom, zobrazenú symbolikou, ktorú Izaiáš tak pevne potvrdzuje; totiž že Kristus znázorňuje koniec vecí jej začiatkom.

A ukázalo sa na nebi veľké znamenie: žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave koruna z dvanástich hviezd. A súc tehotná kričala v pôrodných bolestiach a trápila sa, aby porodila. A ukázalo sa na nebi iné znamenie; a hľa, veľký červený drak, ktorý mal sedem hláv a desať rohov, a na svojich hlavách sedem korún. A jeho chvost strhol tretinu nebeských hviezd a zvrhol ich na zem. A drak stál pred ženou, ktorá mala porodiť, aby zhltoľ jej dieťa, len čo sa narodí. A porodila syna, chlapca, ktorý má spravovať všetky národy železným prútom; a jej dieťa bolo uchvátené k Bohu a k jeho trónu. Zjavenie 12:1–5.

Žena zo zjavenia dvanástej kapitoly je symbolom Božieho vyvoleného ľudu v priebehu dejín. Dvanásť kmeňov starovekého doslovného Izraela predstavuje začiatok Božieho vyvoleného zmluvného ľudu. Dvanásť kmeňov je predobrazom záveru starovekého doslovného Izraela, keď si Kristus vyvolil dvanásť učeníkov. Títo dvanásť učeníci na konci starovekého doslovného Izraela boli zároveň dvanástimi apoštolmi na začiatku novodobého duchovného Izraela. Dvaja svedkovia začiatku a jeden svedok konca sa spájajú, aby ustanovili troch svedkov, ktorí označujú stoštyridsaťštyritisíc ako záver novodobého duchovného Izraela.

Sto štyridsaťštyri tisíc sú aj zástavou, ktorú ich bratia zavrhnú. Sú zástavou, ktorá bola údolím mŕtvych suchých kostí ležiacich na ulici veľkého mesta Sodomy a Egypta, ktoré boli zavraždené šelmou vystupujúcou z bezodnej priepasti. Sú zástavou, ktorá je kameňmi koruny, ktorú žena nosí na svojej hlave.

A Hospodin, ich Boh, ich v ten deň zachráni ako stádo svojho ľudu; lebo budú ako kamene koruny, pozdvihnuté ako zástava nad jeho krajinou. Zachariáš 9:16.

Zástava, ktorou je sto štyridsaťštyritisíc, sú kamene, ako aj Kristus.

A všetci pili ten istý duchovný nápoj; lebo pili z toho duchovného Skaliska, ktoré ich sprevádzalo; a tou Skalou bol Kristus. 1. Korint'anom 10,4.

Kristus je predobrazom stoštyridsaťštyritisíc; a Peter súhlasí s Pavlom, že Kristus je „živý kameň“, ktorý bol zvrhnutý, a Peter zároveň uviedol, že aj Boží ľud sú „živé kamene“.

Prichádzajúc k nemu, k živému kameňu, ľudmi síce zvrhnutému, ale u Boha vyvolenému a vzácnemu, aj vy sa ako živé kamene budujete v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. 1 Peter 2:4, 5.

Sto štyridsaťštyri tisíc nie sú iba kamene v korune ženy, ale sú samotnou korunou.

Pre Sion neumlknem a pre Jeruzalem sa neupokojím, dokiaľ jeho spravodlivosť nevyjde ako jas a jeho spása ako horiaca pochodňa. A pohanovia uvidia tvoju spravodlivosť a všetci králi tvoju slávu; a nazvú ťa novým menom, ktoré určujú ústa Hospodínove. Budeš aj korunou slávy v ruke Hospodínovej a kráľovským diadémom v ruke svojho Boha. Izaiáš 62:1–3.

Kristus je predobrazom sto štyridsiatich štyroch tisícov. On je Skala a oni sú „kamene“. Oni sú „korunou slávy v ruke Hospodínovej“ a Kristus je korunou slávy.

V ten deň bude Hospodin zástupcov korunou slávy a členkou krásy pre pozostatok svojho ľudu, a duchom súdu tomu, kto sedí na súde, a silou tým, ktorí odvracajú boj až k bráne. Izaiáš 28, 5. 6.

Keď uvažujeme o čísle dvanásť v súvislosti so začiatkom a koncom, žena predstavuje vyvolený zmluvný ľud od starovekého Izraela pri vrchu Sinaj až po dejiny sto štyridsaťštyrtisíc. Boli predobrazom Kristom a Jeho narodenie predobrazilo vzkriesenie mŕtvych suchých kostí z ulice, na ktorej boli zavraždení 18. júla 2020. Dvojstupňový proces, ktorý Ezechiel tridsaťsedem tak výstižne označuje a ktorý privádza týchto dvoch prorokov k životu, je „prvýkrát spomenutý“ pri stvorení Adama.

Adam bol stvorený v dvoch krokoch. Najprv bol sformovaný a potom doň Kristus vdýchol dych života, tak ako dych zo štyroch vetrov v Ezechieli priviedol suché kosti k životu. Adam bol stvorený ako plne dospelý muž, no jeho stvorenie bolo napriek tomu jeho narodením. Tých sto štyridsaťštyri tisíc sa rodí po troch a pol symbolických dňoch ležania mŕtvych na ulici, ktorá vedie cez údolie smrti. Tých sto štyridsaťštyri tisíc sa rodí zo ženy, ktorá porodila „syna, ktorý mal vládnuť železným prútom“. Ako symbol cirkvi v priebehu dejín žena z dvanástej kapitoly Zjavenia predstavuje tú istú symboliku ako „vrch“ z druhej kapitoly Daniela.

„Zjavenie je zapečatená kniha, ale je to aj otvorená kniha. Zaznamenáva obdivuhodné udalosti, ktoré sa majú odohrať v posledných dňoch dejín tejto zeme. Učenia tejto knihy sú určité, nie mystické a nezrozumiteľné. V nej sa nadväzuje na tú istú líniu proroctva ako v Danielovi. Niektoré proroctvá Boh zopakoval, čím ukázal, že im treba pripisovať dôležitosť. Pán neopakuje veci, ktoré nemajú veľký význam.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 8.

Tá istá prorocká línia, ktorá sa nachádza v Danielovi, pokračuje v Zjavení. Danielov kameň, ktorý je vytátný z vrchu bez rúk, sú Petrove „živé kamene“, ktoré „sa budujú na duchovný dom, sväté kňazstvo“, a Danielov kameň predstavuje aj sto štyridsaťštyri tisíc. Vrch je Božia cirkev v priebehu dejín.

A za dní týchto kráľov Boh nebies vzbudí kráľovstvo, ktoré nebude nikdy zničené; a kráľovstvo nebude ponechané inému ľudu, ale rozdrví a strávi všetky tieto kráľovstvá, a bude stáť naveky. Pretože si videl, že kameň bol odťatý z vrchu bez rúk a že rozdrvil železo, meď, hlinu, striebro i zlato, veľký Boh oznámil kráľovi, čo sa potom stane; a sen je pravdivý a jeho výklad istý. Daniel 2,44.45.

Posolstvo polnočného volania sto štyridsiatich štyroch tisíc je takisto predstavené ako neskorý dážď a práve v čase neskorého dažďa Boh „ustanovuje“ kráľovstvo znázornené Danielovým kameňom.

„Neskorý dážď prichádza na tých, ktorí sú čistí — vtedy ho všetci prijmu tak ako kedysi.“

„Keď štyria anjeli pustia, Kristus zriadi svoje kráľovstvo. Nikto neprijme neskorý dážď okrem tých, ktorí robia všetko, čo môžu. Kristus by nám pomohol. Všetci by mohli zvíťaziť milosťou Božou, skrze krv Ježiša. Celé nebo sa zaujíma o toto dielo. Anjeli sa zaujímajú.“ Spalding and Magan, 3.

Štyri vetry islamu sú uvoľnené pri nedeľnom zákone a potom Kristus ustanoví svoje kráľovstvo. To sa odohráva za dní duchovných kráľovstiev druhej kapitoly Danielovej knihy. Posledné štyri duchovné kráľovstvá v Nabuchodonozorovom sne boli predobrazované prvými štyrmi doslovnými kráľovstvami. Doslovný Babylon, Médsko-Perzia, Grécko a Rím predstavujú duchovný Babylon, Médsko-Perziu, Grécko a Rím.

Duchovný Babylon je hlavou zo zlata, ktorá v roku 1798 dostala smrteľnú ranu, ako to predobrazne znázorňuje Nebukadnesar, keď bol na „sedem časov“ dočasne zbavený moci. Keď trojnásobná jednota draka, šelmy a falošného proroka vytvorí ôsme kráľovstvo, ktoré je z tých siedmich, bude pozostávať zo všetkých duchovných kráľovstiev, znázornených v Nebukadnesarovej soche v druhej kapitole. Pápežstvo mŕtve a pápežstvo vzkriesené sú duchovnou hlavou zo zlata na začiatku i na konci štyroch duchovných kráľovstiev tejto sochy. Spojené štáty ako druhé zo štyroch kráľovstiev sú predstavené ako duchovná Médsko-Perzia. Organizácia Spojených národov ako tretie zo štyroch kráľovstiev je predstavená ako duchovné Grécko a spolu všetky tvoria trojnásobnú jednotu draka, šelmy a falošného proroka na ustanovenie ôsmeho kráľovstva, ktoré je z tých siedmich. Pápežstvo je antikrist a usiluje sa napodobniť Krista. V tomto ohľade je pápežstvo z posledných štyroch duchovných kráľovstiev prvým i posledným.

Kameň vytesaný z vrchu sa stáva kráľovstvom, ktoré naplní celú zem, a je vztýčený ako zástava „za dní týchto kráľov“, lebo všetky duchovné kráľovstvá obrazu sú aktívne zastúpené v „posledných dňoch“. Vztýčenie zástavy, ktoré je ustanovením Kristovho kráľovstva, nastáva vtedy, keď sú uvoľnené štyri vetry islamu a pri nedeľnom zákone je bez miery vyliaty neskorý dážď.

Kameň vyťatý z vrchu rozdrví všetky duchovné kráľovstvá zeme, znázornené „železom, meďou, hlinou, striebrom a zlatom“. Sto štyridsaťštyri tisíc predstavuje Krista, ktorý je v Zjavení dvanástej kapitoly „mužským dieťaťom“, ktorého narodenie bolo predobrazom narodenia sto štyridsaťštyri tisíc. „Mužské dieťa“ má „vládnuť všetkým národom železným prútom“. Týmto prútom rozbije národy.

Vyhlásim ustanovenie: Hospodin mi povedal: Ty si môj Syn; ja som ťa dnes splodil. Žiadaj odo mňa, a dám ti národy za dedičstvo a končiny zeme za tvoje vlastníctvo. Rozbiješ ich železným prútom; roztrieskaš ich ako hrnčiarovu nádobu. Žalm 2:7–9.

Boží Syn bol splodený z Otca. Mnohí berú túto pravdu a prekrúcajú ju na svoju vlastnú skazu. „Splodený“ znamená dať zrodiť, no vieme, že nikdy nebol čas, keď by Kristus neexistoval.

„Duch však výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery, prikláňajúc sa k zvodným duchom a učeniam démonov; hovoriac lož v pokrytectve; majú svoje svedomie vypálené rozžeraveným železom.“ Pred poslednými prejavmi diela odpadlícva nastane zmätok vo viere. Nebudú jestvovať jasné a určité predstavy o tajomstve Božom. Jedna pravda za druhou bude porušená. „A bez akejkoľvek pochybnosti veľké je tajomstvo pobožnosti: Boh bol zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, videný anjelmi, kázaný pohanom, prijatý vierou vo svete, vzatý hore do slávy.“ Mnohí popierajú predexistenciu Krista, a preto popierajú aj jeho božstvo; neprijímajú ho ako osobného Spasiteľa. To je úplné zapretie Krista. On bol jednorodený Syn Boží, ktorý bol od počiatku jedno s Otcom. Skrze neho boli utvorené svety.“ Signs of the Times, 28. mája 1894.

Keď je Kristus označený ako „splodený“ Otca, označuje to pravdu spojenú s Kristom, pravdu, ktorá sa ničí, ak je nasilu vtlačená do modelu ľudského rodičovstva. Nemôžeme posudzovať Boha zo svojej ľudskej perspektívy. Boha môžeme posudzovať iba tak, ako nám On predkladá svoje vlastné hodnotenie seba samého.

Nech bezbožný opustí svoju cestu a nešťachetný muž svoje myšlienky; a nech sa navráti k Hospodinovi, a zmiluje sa nad ním, i k nášmu Bohu, lebo hojne odpúšťa. Lebo moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami, ani vaše cesty nie sú mojimi cestami, hovorí Hospodin. Lebo ako nebesia prevyšujú zem, tak moje cesty prevyšujú vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky. Izaiáš 55:7–9.

Prekrúcať slovo „splodený“, aby sa ním dokazovalo, že bol čas, keď Otec zrodil Krista, znamená venovať „pozornosť zvodným duchom a náukám démonov“. Na účely nášho terajšieho štúdia iba poukazujem na to, že žena zo zjavenia dvanástej kapitoly mala porodiť „dieťa mužského pohlavia“, ktoré má vládnuť národom železnou berlou. Stoštyridsaťštyritisíc bude tiež vládnuť národom železnou berlou.

Zbor v Tyatire sa vracia, keď sa smrteľná rana pápežstva zahojí pri nedeľnom zákone. V tých dejinách je zasľúbenie dané Božiemu ľudu také, že tí, ktorí zvíťazia, budú vládnuť „národom“ „železnou berlou“.

A tomu, kto zvíťazí a zachová moje skutky až do konca, dám moc nad národmi; a bude ich spravovať železnou berlou; budú roztrieštené ako hrnčiarske nádoby, ako som aj ja prijal od svojho Otca. Zjavenie 2:26, 27.

Boží ľud, ktorý sa nachádza v záverečnom prejave cirkvi v Tyatíre, tvorí sto štyridsaťštyri tisíc. Žena na počiatku porodila Krista a na konci porodí sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí nasledujú Baránka.

A spievali akoby novú pieseň pred trónom a pred štyrmi bytosťami a starcami; a nikto sa nemohol naučiť tú pieseň, iba sto štyridsaťštyri tisíce, ktorí sú vykúpení zo zeme. To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo sú vykúpení spomedzi ľudí ako prvotina Bohu a Baránkovi. Zjavenie 14:3, 4.

Kristus sa narodil ako „prvý“ a stoštyridsaťštyritisíc nasledujú Baránka, a preto sa rodia ako „poslední“. Kristus bol „uchvátený k Bohu“, tak ako aj dvaja svedkovia zo Zjavenia jedenástej kapitoly. Obe jej deti vystupujú k Otcovi.

A porodila syna, mužského potomka, ktorý má vládnuť všetkým národom železným prútom; a jej dieťa bolo vychvátené k Bohu a k jeho trónu. Zjavenie 2:5.

Kristus ako Hospodin zástupov je aj „podielom Jáкова“ a Izrael je „prútom jeho dedičstva“; a Izrael je tiež jeho „bojovou sekerou“ a jeho „vojnovými zbraňami“, ktoré používa, aby „rozdrvil národy“.

Jákovov podiel nie je ako ony, lebo on je Tvorca všetkého; a Izrael je žezlom jeho dedičstva; Hospodin zástupov je jeho meno. Ty si mojou bojovou sekerou a vojnovými zbraňami; lebo tebou rozbijem národy na kusy a tebou zničím kráľovstvá. Jeremiáš 51,19.20.

Kristus i sto štyridsaťštyritisíc spolu vládnu národom a rozbíjajú ich železným prútom. Kristus je „podiel Jáкова“, no takisto ním je aj Jeho ľud.

Lebo Pánovým podielom je jeho ľud; Jakob je podielom jeho dedičstva. Deuteronomium 32,9.

Kameň vylomený z vrchu, predstavujúci Božiu cirkev, je konečným prejavom Jeho cirkvi, ktorá naplňa zem Jeho slávou, a sú použité ako Božia bojová sekera, aby udreli do nôh sochy a obrátili tie kráľovstvá na „plevy letných humien“. Tie kráľovstvá víťor odnáša preč.

Vtedy sa železo, hlina, meď, striebro i zlato rozdrvili zároveň a stali sa ako plevy z letných humien; a víťor ich odniesol, takže sa pre ne nenašlo nijaké miesto. A kameň, ktorý zasiahol sochu, stal sa veľkým vrchom a naplnil celú zem. Daniel 2,35.

Bolo potrebné zasadiť symboliku ženy do kontextu znamenia, ktoré je vztýčené k nebu, lebo dvanásta kapitola Zjavenia označuje začiatok vojny medzi Kristom a satanom, ktorá sa začala v nebi, a tým označuje vojnu v nebi, ktorá označuje koniec veľkého sporu medzi Kristom a satanom. Dvanásta a trinásta kapitola Zjavenia znázorňujú záverečnú vojnu veľkého sporu, a robia tak tým, že v nebesiach zobrazujú satanových predstaviteľov a sto štyridsaťštyri tisíc v boji.

V nasledujúcom článku pristúpime k výkladu vojny v nebi v „posledných dňoch“, ktorú predobrazovala vojna v nebi, ktorá sa začala na počiatku.

A videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; mala dva rohy podobné baránkovým, ale hovorila ako drak. A vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou a pôsobí, aby sa zem i tí, čo na nej prebývajú, klaňali prvej šelme, ktorej smrteľná rana sa zahojila. A robí veľké znamenia, takže pred zrakom ľudí zvädza z neba oheň na zem. A zvädza tých, čo prebývajú na zemi, znameniami, ktoré jej bolo dané konať pred očami šelmy; a hovorí tým, čo prebývajú na zemi, aby zhotovili obraz šelme, ktorá mala ranu od meča, a ožila. A bolo jej dané vdýchnuť život obrazu šelmy, aby obraz šelmy aj hovoril a spôsobil, že budú usmrtení všetci, ktorí by sa nekľanali obrazu šelmy. A pôsobí, aby všetci, malí i veľkí, bohatí i chudobní, slobodní i otroci, dostali znak na pravú ruku alebo na svoje čelo, aby nik nemohol kupovať ani predávať, iba ten, kto má znak alebo meno šelmy, alebo číslo jej mena. Tu je múdrosť. Kto má rozum, nech

spočíta číslo šelmy, lebo je to číslo človeka; a jej číslo je šesťsto šesťdesiatšesť. Zjavenie 13:11–18.